

som Livsforfæringsanstaltens Interesfenter have faaet ved Bonusloven. Med Hensyn til det første Punkt har der ikke været nogen som helst Uenighed i Udvalget. Denne Bestemmelse er jo fremkommen efter den Forhandling, der foregik i Fjor mellem den høitæredede Minister og Finansudvalget. Med Hensyn til det sidste Punkt er der derimod nogen Divergens. Udvalget har ligesom i Fjor været enigt om, at Willighed taler for, at disse Lærere, der ikke have kunnet forsikre sig i Livsforfæringsanstalten, faa en lignende Godtgørelse som deres Kammerater, der have været forsikrede i denne Anstalt. Men Udvalget var ogsaa ligesom i Fjor af den Anskuelse, at det naturligste vilde være, om de paagældende fik denne Godtgørelse af Statskassen og ikke af Skolefondene, som i Forvejen ere stærkt bebyrdede. Smidstertit har det under Forhandlingerne i Udvalget med Ministeren viist sig, at der fra Ministeriets Side var en saa stærk Modstand imod at udbetale disse Penge af Statskassen, at der var Fare for, at der slet ikke vilde komme noget ud af denne Lov; og da man i Finansudvalget fra Flertallets Side var af den Mening, at den Fordel, som Skolefondene fik ved for Fremtiden at slippe for at forsjøge disse svagelige Lærere, var saa stor, at de nok kunde være tjente med nu at udbetale en saadan Bonus en Gang for alle mod at slippe for Byrden i Fremtiden, gif Flertallet ind paa at tage Lovforlaget uforandret, som det var, og jeg skal derfor paa Udvalgets Flertals Begie indstille Loven til Vedtagelse.

Clausen: Ja, som den ærede Ordfører (H. Holm) bemærkede, har man jo i Udvalget været enig om, at det var ønskeligt, om de Lærere, som ere forsikrede i Skolefonden, kunne faa Bonusudbetaling lig med den, som de andre allerede fik for et Par Aar siden. Men Udvalgets Mindretal har endnu i Aar, ligesom i Fjor, været meget betænkligt ved, at paabyrde Skolefondene en saadan Udgift. Sagen er jo nemlig den, at Skolefondenes Stilling her i Landet har været saaledes, at man af og til har maattet indrømme Forandringer i Bestatningen til dem, idet de ikke have kunnet tilfredsstille de Fordringer og Krav, der stilles til dem, og at de altsaa overhovedet ikke ere godt stillede i pekuniær Hensende, men derimod stærkt bebyrdede. Man har derfor ment, at naar de nu have maattet bære den større Risiko, som Livsforfæringsanstalten ikke har villet overtage, er det noget ubilligt at paabyrde dem at udbetale denne Bonus. Mindretallet kan nemlig ikke indrømme, at de, som Lov-

forlaget er affattet, frigøres for Forpligtelsen i Fremtiden. Dette sker jo kun overfor de nye Skolelærere, der indtegnedes efter 31te Marts 1892, men for alle, der ere indtegnede i Skolefondene for Tiden, vilde Skolefondene jo fremdeles komme til at bære den større Risiko. Vi have derfor ment, at det er urigtigt at paabyrde Skolefondene denne store Udgift, og have troet det riigtigt at fastholde, at den udredes af Statskassen. Man vil jo endog kunne tænke sig, at overfor disse Lærere, som fremdeles blive staaende i Skolefonden, kan det Forhold indtræde, at Skolefondene ikke alene denne Gang, men ogsaa en Gang senere i Fremtiden, naar Livsforfæringsanstalten maaske kommer til at udbetale Bonus, kunne være udsatte for at komme til at udbetale Bonus igen. Mindretallet vil derfor meget anbefale, at man stiller sig i Aar som i Fjor og lægger denne Byrde over paa Statskassen. Vi have i den Retning stillet Endringsforslag, og jeg skal henstille til Tinget at vedtage disse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. Scavenius): Jeg maa meget anbefale det høje Ting at forfaste de af Mindretallet stillede Endringsforslag. Spørgsmaalet ligger simpelt hen for saaledes: vil man have Loven, eller vil man ikke have den? Regeringen har efter Folketingets Opfordring under Forhandlingerne i Fjor stillet et imødetommende Forslag, imødetommende mod de Anskuelser, som have gjort sig gældende her i Tinget, idet der er foreslaaet, at for Fremtiden skulle ikke Skolefondene forsikre de svagelige Lærere, men de skulle gaa over ligesom alle andre Stats- og offentlige Embedsmænd paa Livsforfæringsanstalten, men man maa ikke tro, at Regeringen kan modtage et Lovforslag, som kun gaar ud paa dette sidste, kun vil befri Skolefondene for en Udgift, for en Risiko, som de nu have, men ikke samtidig give de hidtil forsikrede Skolelærere den Bonus, som de efter al Willighed have Ret til at fordre; det gaar man ikke ind paa. Disse Skolelærere have nu flere Aar ventet paa, at denne lille Lov kunde komme ud, og Regeringen vil ikke være med til paa den ene Side at give Skolefondene, hvad det fordres for dem, og saa paa den anden Side stutte Skolelærerne. Naar der saa siges: Ja, men det er i højeste Grad ubilligt med Skolefondene at paalægge dem denne Bonusudbetaling, saa maa jeg benægte det: for det første vil den Fordel, som Skolefondene nu faa ved for Fremtiden at blive fri for Risikoen, være saa stor og